

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: OKTOBERDRØMME

Citation: Drachmann, Holger: "OKTOBERDRØMME", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 352. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid88326.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

OKTOBERDRØMME

Jeg følger dig til Dørs, Du skønne Sommer.
Paa Tærsklen staar jeg og mit Hoved blotter,
Og, anende den Tid, som snarlig kommer
Med skjulte Magters rugende Komplotter,
Med vilde Udbrud, vrede Kræfters Kampe,
Jeg føler dobbelt skøn den dybe Fred,
Som stigende fra Sundets tavse Bred
Hensmelter i Oktoberaftnens Dampe.

En Taage slører Skov og Mark og Enge.
Det er ej Sommernattens Forhængstæppe,
Hvor lyse Aander gennem Slørets Flænge,
Paa letten Fod, som strejfer Græsset næppe,
Kan øjnes af den drømmende Betragter ;
Det er en Taage, vinterkold og graa,
Hvor Kæmpeskygger synes frem at staa
Med mørke Miner og med vrede Fagter.

Jeg ængstes af de mørke Skyggesyner.
Hvad vil de her i Fredens dybe Stilhed
Med Vredesblikket, hvorfra Ufred lyner,
Med Armen udstrakt truende i Vildhed?
Hvad vil de her? Hvo er det, som dem sender?
Er Harmonien ej det heles Lov?
Hvem dømmes da, og giver Mark og Skov,
Naturens skønne Liv, i Bøddelhænder?

353

Har ej det skønne Ret til evig Væren ?
Har Guden tilmaalt os saa karrig Livet,
At det, hvorpaa vi grundet Guddomslæren
Og har med Kunstens Kranse rundt omgivet,
At *det* har kun en stakket Stund at leve?
Naar Høstens Marodører griber fat
Og slæber bort Naturens rige Skat,
Hvi skrev da Vaaren sine Gavebreve ?

Dog nej; - det er Naturen selv, som skriver
Sin egen Lov med myndig Pegefinger;
Det er Naturen selv, som Tegnet giver
Til denne Vekslen, som dens Liv betinger,
Til denne Plyndring af dens egne Haller. -
Jeg læser Loven paa hvert gulnet Blad,
I Løvet's Bog, hvis Bind nu skilles ad,
Mens Fugtigheden over Heftet falder.

Jeg læser Loven; og jeg vandrer rolig
I gennem denne Verden, dømt til Døde; -
Jeg ser dog Vaaren bygge op sin Bolig,
En Sommerluftning slaar mig alt i Møde,
Jeg hører Fuglekorets Festorkester.
Jeg skilles rolig fra det trætte Aar;
Med blottet Hoved bøjet her jeg staar,
En haabende blandt Haabets sidste Rester.